

La tribuna

Resultats electorals i democràcia parlamentària

Demòcrates per Andorra, els especialistes del «tots contra un», critiquen ara el que ells van fer

JAUME

Bartumeu
Cassany

Diumenge passat, durant la cerimònia de traspàs de funcions entre el president de la República Francesa sortint, **François Hollande**, i el president entrant, **Emmanuel Macron**, vam poder escoltar un parlament, assenyat i alhora políticament molt ben dirigit, en el qual **François Hollande** insistia que l'obligació dels demòcrates és acceptar el resultat electoral i no començar a posar pals a les rodes al nou president quan comenci a governar.

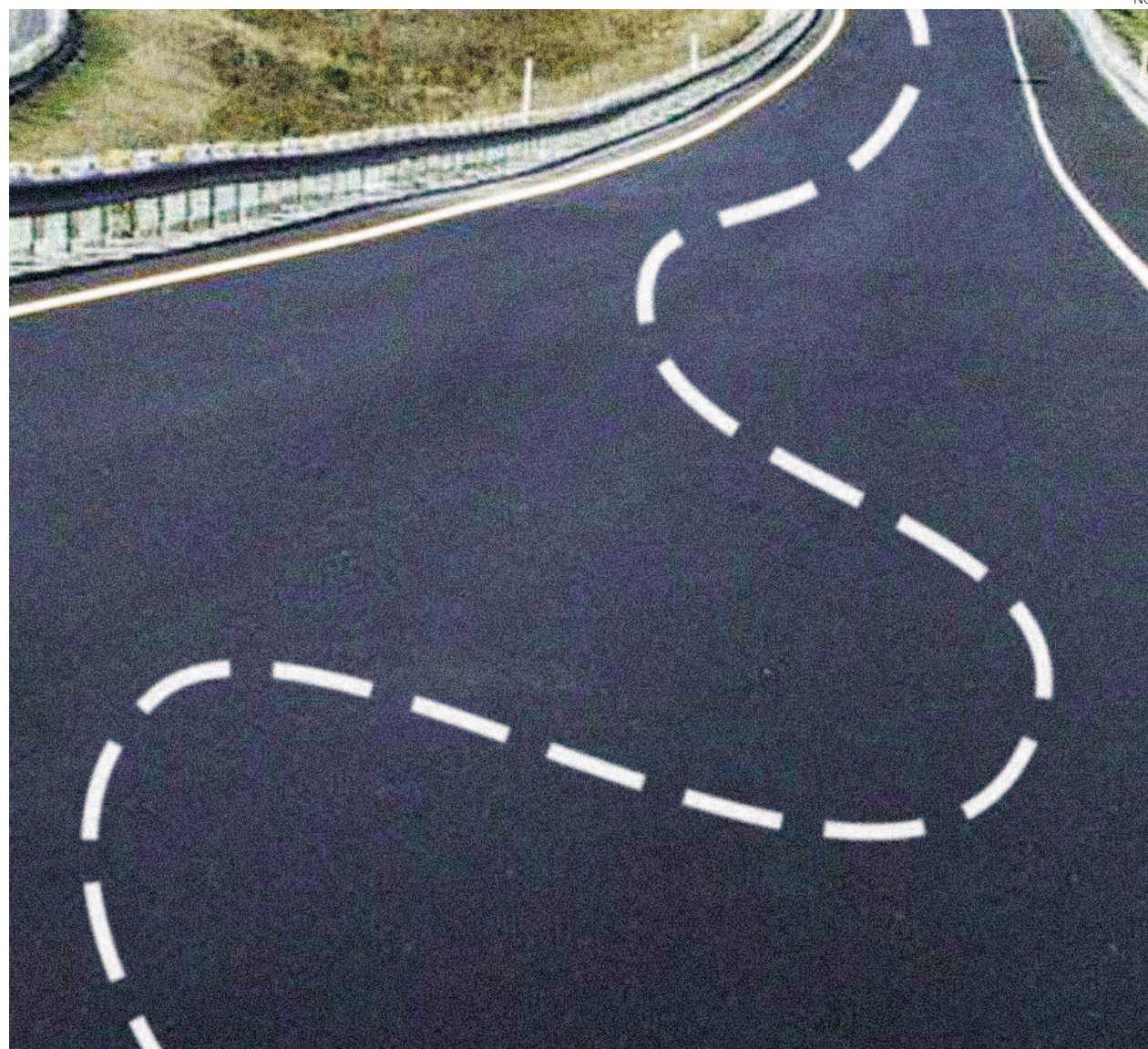
No vaig poder evitar de pensar com **François Hollande** ha estat sovint durant cinc anys impedit de governar pels seus mateixos.

A BEN SEGUR, amb el sistema constitucional francès caldrà esperar el resultat de les eleccions legislatives del vinent mes de juny per veure si a l'Assemblea Nacional francesa es pot configurar una majoria parlamentària que doni suport a les iniciatives legislatives que pugui presentar el nou president de la República.

Però sense esperar aquells resultats electorals ja podem plantejar alguna reflexió a l'entorn del parlament del dia 14 de maig de **François Hollande** i també, amb la prevenció escaient i sense voler fer comparacions mimètiques, veure quines similituds pot tenir amb etapes recents de la política andorrana.

Fa dues setmanes, el dissabte 6 de maig, el secretari d'organització de DA publicava a EL PERIÒDIC D'ANDORRA una tribuna en la qual s'encarava amb l'oposició fent-li greuge que volguéssim –segons afirmava– anar tots contra DA. Pretenia donar lliçons de responsabilitat democràtica. Com diuen en castellà, «consejos doy y para mi no tengo».

El mateix dia, en un comentari digital al peu de la seva tribuna, li

NOE

responia el secretari general de Liberals d'Andorra recordant-li que precisament havien estat ells –la gent de **Toni Martí**– els que havien muntat DA amb l'única i exclusiva finalitat de fer fora el govern que jo encapçalava.

Aquesta opinió ha estat confirmada per **Lluís Ferreira** a la secció *Finestra oberta* de l'edició d'EL PERIÒDIC D'ANDORRA del dia 11 de maig, en la qual li recorda al senyor **Esteve Vidal** que pretén desqualificar «(...) exactament (...)» el mateix «(...) sistema que va emprar anys enrere Demòcrates per Andorra. En aquella ocasió per tornar l'aleshores cap de Govern, **Jaume Bartumeu**».

Han passat sis anys i segueixen amb un programa centrat en la fórmula clàssica de Lampedussa: canviar per a que res no canviï

Coincideixo amb **Lluís Ferreira** que la gent de DA «(...) en això, saben molt millor que ningú com s'ha de fer».

Lluís Ferreira escriu que «(...) van guanyar sense un projecte clar, pel simple fet d'unir-se, i realitzant una campanya de màrqueting que no tenia cap objectiu concret».

Aquí em permeto discrepar. Tenien un objectiu concret: fer-nos fora de l'edifici administratiu de Go-

vern i tornar el poder institucional a les gran famílies econòmiques del país. Per això van tenir el suport logístic i econòmic que van tenir.

HAN PASSAT SIS ANYS i segueixen amb un programa únicament centrat en la fórmula clàssica de **Lampedussa**: canviar per a que res no canviï.

El passat mes de febrer el gran diari independent *The Washington Post*

va decidir situar sota la seva capçalera la frase *Democracy dies in darkness*, «la democràcia mor en la foscor».

És ben veritat que sense transparència, sense debat obert i plural, no hi ha democràcia possible.

Portem dos anys de legislatura. Dos anys de la nova prepotència de DA.

Té la majoria al Consell General amb els vots dels seus 13 consellers i els dos síndics però s'oblida que, en vots nacionals només van obtenir el 37,03% dels sufragis el dia 1 de març del 2015.

Una majoria així hauria d'haver tingut la intel·ligència i el seny de no voler bandejar les tres altres forces de l'oposició al Consell General.

Però no l'ha tingut. Estan convençuts que poden fer el que els plau. I ho fan. Amaguen la informació i quan els consellers generals la demanen la neguen contra dret i sense raó.

Porten una primera legislatura (2011-2015) i dos anys d'aquesta segona oblidant que en una democràcia parlamentària la legalitat serveix, en primer terme, per a defensar les minories de les majories.

EL NOTARI CATALÀ Juan José López Burniol (que fou membre del nostre Tribunal Constitucional) escrivia el passat 10 de març en un article publicat a *El Punt/Avui* el següent: «La dictadura de la majoria no ha de ser dictadura pel fet que ho sigui de la majoria». I afegia que això «(...) significa que mai es poden emprar procediments per silenciar o reduir la presència de les minories, pervertint, per exemple, el debat parlamentari; un fenomen que arriba al nivell del frau més rebutjable quan una majoria parlamentària no es correspon amb una majoria social, a causa d'una llei electoral sesgada.»

López Burniol es referia òbviament a la situació política catalana i no pas a la nostra. Però el seu raonament em sembla totalment aplicable a Andorra. ≡

President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra